

CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1r-364/2025
Central
1-24140515-03-1r-05052025
Grădinari

Judecătoria Drochia, sediul

Judecător: Lucia

DECIZIE În numele Legii

13 noiembrie 2025
Bălți

mun.

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:

Președintele completului, judecătorul:	Ghenadie
Liulca	
Judecătorii:	Aurelia Andronache și Ludmila
Iarmaliuc	

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, fără participarea părților, recursul procurorului în Procuratura Bălți, oficiul Principal, Stanislav Monastîrschi, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 28 martie 2025 în cauza penală privind condamnarea lui:

Curbatov Victor *****, a.n. *****, c/p *****, originar și domiciliat în sat. *****, căsătorit, la întreținere 3 copii, studii superioare, angajat în câmpul muncii, anterior nejudecat, cetățean al R. Moldova;

- în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:

În instanța de fond: 19.12.2024 - 28.03.2025;

În instanța de recurs: 05.05.2025 - 13.11.2025.

Procedura de comunicare a părților despre examinarea recursului executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă :

Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Central din 28 martie 2025, **Curbatov Victor** a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, în baza acestei Legi cu aplicarea efectelor art. 80¹ Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 2000 (două mii) unități convenționale, echivalentul a 100 000 (una sută mii) lei în beneficiul statului.

Amenda se va achita de către condamnat în mod benevol în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, în caz contrar instanța va trimite executorului judecătoresc titlul executoriu pentru încasarea silită a amenzii.

S-a explicat inculpatului că în caz de eschivare cu rea voință de la achitarea amenzii stabilite, instanța de judecată conform art. 64 Cod penal poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale.

Corpurile delictelor: - telefonul mobil de model „Samsung S21FE, IMEI1: model SM-G990B2/DS, IMEI *****, IMEI2: *****, cu cardul-Sim, numărul nr.***** care se află la păstrare în camera de păstrare a Inspectoratului de Poliție Drochia la devenirea sentinței definitive a se restitui proprietarului;

Sechestrul aplicat asupra mijlocului de transport -automobilul de model „Dacia Lodgy”, cu numere de înmatriculare *****, și apartamentul cu nr. 19 de pe str. *****, din ***** cu nr. cadastral *****, în baza încheierii din 09.12.2024 de menținut până la executarea pedepsei penale apoi de anulat.

Măsura preventivă aplicată lui Curbatov Victor, urmează a fi menținută până la intrarea sentinței în vigoare.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, **Curbatov Victor** dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, ghidându-se de interesele personale și materiale, acționând cu intenție directă, fiind angajat în calitate de director al filialei Drochia a Uniunii Conducătorilor Auto, începând cu 16.08.2024, în timp ce se afla în mun. Drochia, în cadrul discuțiilor cu Valentin Chetrari, despre care cunoaște că a absolvit școala auto a cărui director de filială este și că după ce Valentin Chetrari i-a comunicat că nu a susținut examenele la probele teoretice din cadrul Secției înmatricularea vehicule și documentare a conducătorilor auto Soroca, Victor Curbatov a susținut că are influență asupra persoanelor publice din cadrul Secției înmatricularea vehicule și documentare a conducătorilor auto Edineț, în atribuțiile de serviciu ale cărora

intră primirea examenelor probelor de teorie și practica conducerii autoturismului, acționând în scopul de a-i determina pe aceștia să-l favorizeze la examenele menționate și să elibereze permisul de conducere de categoria „B” pe numele ***** Valeriu, a pretins de la acesta bani ce nu i se cuvin în sumă de 1600 Euro, totodată condiționând transmiterea mijloacelor bănești preținși în două rate separate, prima din care în suma de 750 euro, în scopul de a-i determina pe persoanele publice să-l favorizeze pe cet. ***** la examenul de proba teoretică.

Tot el, ghidându-se în continuare de intențiile infracționale și cupide în susținerea celor declarate, la data de 26.08.2024, fiind în incinta filialei Drochia al Uniunii Conducătorilor Auto, situate în ***** str. Independenței 47/c, a acceptat și a primit de la cet. ***** prima tranșă de banii preținși, în suma de 750 euro, ceea ce conform ratei oficiale de schimb constituie 14361,45 lei, susținând în continuare că are influență asupra persoanelor publice din cadrul Secției înmatricularea vehicule și documentare a conducătorilor auto Edineț, în atribuțiile de serviciu ale cărora intră primirea examenelor probelor de teorie, acționând în scopul de a-i determina pe aceștia să-l favorizeze la examenele menționate și ca rezultat ***** să susțină cu succes proba teoretică și să fie admis la proba practică a conducerii autoturismului, iar la data de 01.10.2024 aproximativ la ora 10:40, fiind în nemijlocită apropiere cu magazinul ”Family Market” din ***** , a returnat către ***** mijloacele bănești, preținse și primite anterior de la el, în suma de 750 euro.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Curbatov Victor întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal - *pretinderea, acceptarea și primirea, personal, de bani, pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească și să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat recurs procurorul în Procuratura Bălți, oficiul Principal, Stanislav Monastîrschi, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței contestate în partea ce ține de restituirea telefonului mobil de model „Samsung S21FE, IMEI1: model SM-G990B2/DS, IMEI ***** , IMEI2: ***** , cu cardul-Sim, numărul nr.***** care se află la păstrare în camera

de păstrare a IP Drochia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care în temeiul art. 106 Cod penal să fie dispusă confiscarea în folosul statului a telefonului mobil de model "Samsung S21FE, IMEI1: model SM-G990B2/DS, IMEI *****, IMEI2: *****, cu cardul-Sim, numărul nr.***** care se află la păstrare în camera de păstrare a IP Drochia, în rest dispozițiile sentinței urmează a fi menținute.

În motivarea recursului s-a invocat că în conformitate speciale cu prevederile art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal, sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Astfel, apreciind referitor soluția adoptată de către instanța de judecată, privind restituirea bunului indicat urmează de la telefonul mobil personal, asupra căruia s-a dispus restituirea proprietarului, Curbatov Victor, deoarece acesta a fost utilizat la săvârșirea infracțiunii, aspecte indicate în acuzarea înaintată și respectiv constatăată în rezultatul cercetării judecătorești, ori prin intermediul telefonului mobil dat ultimul purta convorbiri cu martorul *****, inclusiv expedia și mesaje, fapt confirmat prin procesele-verbale de examinare a telefonului mobil în cauză, precum și a martorului *****.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. (2) Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

În termenul stabilit, în adresa instanței de recurs a parvenit referința avocatului Virgiliu în interesele Curbatov Victor prin care a solicitat respingerea recursului declarat și menținerea fără modificării a sentinței contestate, menționând că simpla folosire a telefonului mobil, fără ca acest bun să fie special adaptat comiterii infracțiunii nu poate fi susceptibilă de confiscare lui în folosul statului.

Mai mult ca atât, inculpatul a pledat pentru restituirea telefonului mobil în posesia sa, acest bun era utilizat în activității manageriale prin acces la cabinetul personal, stocare, utilizare parole, gestionarea afacerilor devenind extrem de dificilă fără utilizarea telefonului mobil. Or, toate aceste stocări de date nu derivă din vreo activitate ilicită și nu reprezintă modalității de exercitare a unor asemenea activități.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor

dosarului, Colegiul penal conchide necesitatea respingerii recursului procurorului în Procuratura Bălți, oficiul Principal, Stanislav Monastîrschi declarat împotriva sentinței Judecătoreiei Drochia, sediul Central din 28 martie 2025 ca nefondat, păstrând fără modificări sentința contestată, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1⁴) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364¹ alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită. Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 și 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art.449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

În această ordine de idei, Colegiul reține că prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art.364¹ Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin.(3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art.364¹ alin. (4) Cod de procedură penală prin încheiere protocolară, a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Curbatov Victor a recunoscut faptele săvârșite, depunând sub jurământ declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând într-un tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Curbatov Victor în baza dispozițiilor art. 326 alin. (1) Cod penal.

Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate.

Colegiul consideră că, instanța de fond a adoptat o sentință legală și întemeiată, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art.384, art. 389, art. 364¹ Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Potrivit textului recursului înaintat, rezultă că procurorul în Procuratura Bălți, oficiul Principal, Stanislav Monastîrschi, este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, precum și cu pedeapsa stabilită, însă nu este de acord cu sentința contestată în latura ne confiscării speciale a telefonului mobil utilizat de inculpat la comiterii infracțiunii incriminate.

Nici partea apărării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului și cea a individualizării pedepsei penale, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se v-a expune doar în partea confiscării speciale.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Curbatov Victor conform art. 326 alin. (1) Cod penal - *pretinderea, acceptarea și primirea, personal, de bani, pentru*

sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească și să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite.

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat, Colegiul penal constată temeinicia soluției instanței de fond în latura restituiri inculpatului Curbatov Victor a telefonului mobil de model „Samsung S21FE”, IMEI1: model SM-G990B2/DS, IMEI *****, IMEI2: *****, cu cardul-Sim, numărul nr.***** care se află la păstrare în camera de păstrare a IP Drochia.

În fortificarea soluției date, Colegiul penal notează potrivit art. 385 alin. (1) pct.13¹⁾ Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: dacă urmează să fie aplicată confiscarea specială sau confiscarea extinsă.

Respectiv, art. 17 al Declarației Universale a Drepturilor Omului, art. 1 al Protocolului adițional nr. 1 al CEDO, art. 46 al Constituției Republicii Moldova, stipulează că *orice persoană are dreptul la proprietate, nimeni nu va fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa. Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile legii. Averea dobândită licit nu poate fi confiscată, iar bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.*

Astfel Colegiul reține că ingerința în dreptul de proprietate trebuie nu doar să urmărească un „*scop legitim*” conform „*interesului general*”, ci și să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit prin orice măsură aplicată de stat, inclusiv măsurile destinate să reglementeze folosința bunurilor unui individ. Tocmai acest lucru este exprimat de noțiunea de „*just echilibru*” ce trebuie păstrat între cerințele interesului general al comunității și imperativele de apărare a drepturilor fundamentale ale omului.

Totodată Curtea a reținut că măsura confiscării trebuie să fie legală și conformă „*interesului general*”, precum și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între măsurile luate și scopul urmărit (*Džinić vs. Croația, nr. 38359/13, §§ 61 și 62, 17 mai 2016*).

Art. 1 al Protocolului Adițional al CEDO, prevede că orice persoană fizică sau juridică are dreptul de a-i fi protejate bunurile sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietate decât pentru cauza de utilitate publică în condițiile prevăzute de lege și de tratatele internaționale în vigoare.

În accepțiunea Curții de la Strasbourg, textul articolului citat cuprinde în fapt 3 norme: 1. Enunță principiul respectării dreptului de proprietate; 2. Vizează și ipoteza privării dreptului de proprietate căreia îi impune însă anumite condiții, 3.

Recunoaște statelor contractante de a consacra legislativ utilizarea bunurilor de către proprietar în acord cu interesul general.

Conform jurisprudenței CEDO, aceasta a acceptat că ingerința statului în exercitarea dreptului de proprietate al particularilor, poate fi admisă prin prisma unui ordin de interes general, numai dacă se asigură un just echilibru între exigențele interesului general al comunității și imperativul respectării drepturilor individului. În special, trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură care privează o persoană.

Instanța de recurs notează că în mod tradițional, confiscarea reprezintă o formă de restrângere a dreptului la proprietate, deoarece persoana este deposedată de o parte din bunurile sale. Ca și oricare altă ingerință ce poate fi adusă drepturilor fundamentale și pentru a nu încălca legea, instituția confiscării urmează a fi circumscrisă unor condiții strict stabilite de art. 54 din Constituție și celor conturate de CtEDO în jurisprudența sa. *In concreto*, confiscarea trebuie să fie prevăzută de o lege accesibilă, previzibilă și clară.

Totodată, această măsură trebuie să urmărească un scop legitim și să fie proporțională cu scopul urmărit. Specific oricărei alte ingerințe care poate fi adusă drepturilor fundamentale, măsura confiscării urmează a se creiona unor condiții strict stabilite de lege, în particular – celor instituite de art. 54 din Constituție și celor conturate de CtEDO în jurisprudența sa.

Prin urmare Colegiul reține că confiscarea trebuie să fie prevăzută de lege, fără echivoc, această condiție care impune restrângerii unui drept fundamental este cerința legalității, care reclamă în mod axiomatic faptul că orice măsură restrictivă trebuie să fie, întâi de toate, prevăzută de lege. Cu prisosință, legea trebuie să fie accesibilă, previzibilă și clară, în lumina jurisprudenței *Forului de la Strasbourg*.

Sub aspectul legalității, Colegiul accentuează că instituția confiscării, *ab initio*, este pomenită în legea supremă a statului nostru, care, în art. 46 alin.(3) și (4), prevede că: „Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă. Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii”.

Confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în contul statului a bunurilor (inclusiv a valorilor valutare) utilizate la săvârșirea infracțiunilor sau rezultate din infracțiuni.

În fine, confiscarea bunurilor urmărește să înlăture o stare de pericol, produsă de anumite „bunuri”, pe care le-ar putea folosi făptuitorul la săvârșirea unei infracțiuni. O altă exigență este ca confiscarea să fie proporțională cu situația care a determinat o. Proporționalitatea măsurii implică existența unui just echilibru între interesele aflate în conflict: cel public și cel privat, iar linia de echilibru presupune preocuparea ca nici unul dintre interesele implicate în speță

să nu beneficieze de o protecție absolută, prin negarea generală a protecției celui alt. În alți termeni, restrângerea trebuie stabilită și aplicată numai în scopul pentru care a fost prevăzută și în limitele strict necesare, în funcție de situația care o justifică.

Ca regulă, Curtea Europeană recunoaște o marjă de apreciere foarte largă legiuitorului național în cadrul politicilor de prevenire a infracțiunilor, precum și instanțelor judecătorești chemate să facă uz de instituția confiscării. Prevederile art. 106 din Codul penal nu determină expres limitele proporționalității confiscării bunurilor, iar în lipsa unor astfel de prevederi instanțele urmează să soluționeze chestiunea proporționalității, pornind de la situațiile și circumstanțele concrete ale speței. Totodată, proporționalitatea implică și verificarea chestiunii dacă măsura confiscării corespunde gravității situației create. Or, confiscarea nu este o metodă de recompensare a prejudiciului statului, dar este o măsură de siguranță și de pedepsire a inculpatului pentru comiterea infracțiunii incriminate, considerent din care instanțele trebuie să țină seama ca aceasta să nu fie vădit disproporțională față de natura și gravitatea faptei, raportat cu bunul supus confiscării.

În continuare Colegiul, reține că confiscarea trebuie să fie necesară într-o societate democratică pentru protejarea unor scopuri legitime expres enumerate. În special, observăm că al doilea paragraf din art.1 al Protocolului nr.1 din Convenție acordă dreptul statelor să aplice legile pe care le consideră necesare pentru a controla utilizarea proprietății în conformitate cu interesul general. Scopul măsurii confiscării a fost trasat de legiuitor în art. 98 alin.(1) Cod penal, care, într-o formulă de o claritate vădită, stabilește că confiscarea specială se atribuie la măsurile de siguranță care au drept scop înlăturarea unui pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală.

Confiscarea bunurilor urmărește să înlătore o stare de pericol, produsă de anumite „bunuri”, pe care le-ar putea folosi făptuitorul la săvârșirea unei infracțiuni.

În același timp, Colegiul penal remarcă că potrivit art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal, sînt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare) **utilizate** sau destinate **pentru săvârșirea unei infracțiuni**.

La acest capitol Colegiul penal menționează că, conjuncția „sau” din textul de lege citat indică asupra faptului că legislatorul deosebește două ipoteze alternative:

- bunuri utilizate pentru săvârșirea unei contravenții/infracțiuni;
- bunuri destinate pentru săvârșirea unei contravenții/infracțiuni.

Distincția între aceste două situații poate fi relevată „obiectiv”, atunci când bunul a fost anume „produs sau adaptat” pentru a servi ca mijloc sau instrument la săvârșirea infracțiunii, dar poate fi relevată și „subiectiv”, în sensul că făptuitorul și-a procurat un anumit lucru, care, într-adevăr, i-ar fi putut fi,

eventual, util la săvârșirea faptei, dar la comiterea faptei nu s-a ivit necesitatea de a se servi de acel bun.

Astfel, prin „*bunuri utilizate*” se are în vedere **lucrurile folosite efectiv de către făptuitor, la comiterea** contravenției sau **infracțiunii**, care ar facilita executarea faptei.

În astfel de situații, bunurile în cauză ar putea fi recunoscute și în calitate de corpuri delictive, soarta cărora poate fi decisă conform art. 162 din Codul de procedură penală.

La rândul ei, sintagma „*bunurile destinate*” desemnează lucrurile procurate, confecționate sau adaptate pentru comiterea contravenției sau infracțiunii, pe care însă făptuitorul nu a mai reușit să le folosească, fie nu a mai fost necesar să le folosească.

Pe cale de consecință, instanța urmează să constate existența stării de pericol creată de lăsarea lucrurilor în posesia celui care a săvârșit infracțiunea, în sensul că acesta le-ar putea folosi din nou la săvârșirea unor alte infracțiuni.

Prin urmare Colegiul conchide că măsura confiscării este, în principiu, o restrângere a dreptului la proprietate, care trebuie să urmeze anumite condiții stabilite de constituent și de judecătorul european pentru a se afla în câmpul legal, iar desconsiderarea condițiilor enunțate supra poate implica o încălcare a art. 1 Protocol nr. 1 la Convenție.

Aste, Colegiul notează că la aplicarea acestei măsuri urmează a fi puse pe cântar ponderea a două extreme – dreptul la proprietate și imperativul combaterii criminalității, și pentru a nu admite riscul unei sarcini excesive, trebuie verificată proporționalitatea naturii și întinderii măsurii de confiscare în vederea găsirii unui just echilibru, fără a se urmări o expropriere arbitrară a persoanei, decât dacă această necesitate este dictată imperativ de circumstanțele cauzei coroborate cu normele legale aplicabile. Or, sancțiunea aplicată persoanei vinovate trebuie să aibă caracter educativ, dar nu să fie aplicată în scopul lipsirii de proprietate. Este în sarcina judecătorului în fiecare speță de a supune unei examinări minuțioase măsura de aplicare a confiscării, exclusiv prin prisma aprecierii, de la caz la caz, a „*justului echilibru*” între gravitatea faptei săvârșite, personalitatea făptuitorului, sancțiunea ce urmează a fi aplicată și ingerința asupra proprietății persoanei culpabile.

În aserțiunea descrisă supra, Colegiul penal menționează că simpla folosire a telefonului mobil la comiterea unei fapte infracționale, fără a fi prezentate date de ordin subiectiv că Curbatov Victor a procurat telefonul respectiv în scopul realizării laturii obiective ale infracțiunii incriminate, nu instituie în mod automat justificarea aplicării măsurii de siguranță a confiscării speciale, în caz contrar s-ar admite o ingerință nepermisă a statului în dreptul de proprietate, incompatibilă cu Convenția, întrucât aceasta nu este una proporțională cu circumstanțele cauzei,

cerințele generale ale societății, coroborate cu cerințele de a proteja drepturile de proprietate.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea recursului procurorului în Procuratura Bălți, oficiul Principal, Stanislav Monastîrschi declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 28 martie 2025 ca fiind nefondat, menținând sentința atacată fără modificări.

În conformitate cu prevederile art.449 alin.(1) pct. (1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E:

Recursul procurorului în Procuratura Bălți, oficiul Principal, Stanislav Monastîrschi declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 28 martie 2025, prin care Curbatov Victor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului:
Judecător:

Judecător: